

Įžanga

Mergytė prisitraukė keliukus prie smakro ir basų pėdų piršteliais įsirausė į drėgną smėlį. Į krantą, tiesiai į ją, skubėjo banga, bet staiga sustojo nepasiekusi kibirėlio ir kastuvėlio, jai šįryt nupirktų mamos su tėveliu. Žaisliukai buvo raudoni ir derėjo prie jos naujojo maudymosi kostiumėlio, nutaškymo baltais žirneliais. Jos sesutė turėjo tokį patį, tik mėlyną, ir Dženė manė, kad tai kvaila – kas nežino, kad mėlyna spalva skirta berniukams, o berniukai smirda. Ir dar, raudona – karalienės dėvima spalva, į tokią būtinai turėtum atkreipti dėmesį. Ir Dženė išsyk prisiminė Kente matytas pašto dėžutes ir telefono būdelę jų gatvės kampe. Ši spalva jai labiausiai patinka.

Ji ištiesė kojas į priekį ir sukikeno, nes kita nepermaldaujamai atsiritusi banga putotu kraštu pakuteno jai padukus. Ji matė, kaip atokiau sesutė, sugniaužusi kumštelyje savo geltono kibirėlio lankelį, renka kriaukles. Greičiausiai be reikalo, toptelėjo Dženei, nes mamytė juk neleidžia tų dvokiančių daikčiųukų vežtis atgal į Angliją.

Mintis apie namus Dženę truputį nuliūdino. Ji nenorėjo grįžti ten, kur kasdien lijo, kur karvės pabėgdavo iš ganyklos ir gatvėje palikdavo didelius mėšlo blynus, ji norėjo likti čia, šioje saloje, čia saulės spinduliai kibirkščiuoja auksinėmis dulkėmis ties jūros paviršiumi ir taip karšta, kad gali pusryčiams valgyti ledų, jei tik širdis geidžia. Išžiūrėjusi į vandenių platybes Dženė pamatė, kad viena sala – jos tai šen, tai ten kyšojo iš vandens – panėšėja į vėžlį. Vėžlio sala!

– Sande! – šuktelėjo ji ir susijaudinusi pašoko nuo smėlio. – Pažiūrėk ten, ana.

Kol ji pribėgo prie sesers, Sandra taip pat pamatė salą ir jau rezgė planus, kaip prikaltėti mamytę su tėčiu išsinuomoti valtį ir nuplukdyti jas tenai.

– Greičiausiai čia pati geriausia vieta visame pasaulyje, – tarė ji Dženei, bet toji išsyk nutaisė kuo griežtesnį veidą.

– Nebūk tokia kvaila, – subarė seserį.

Švelnus vėjelis sušiaušė plaukų sruogas, išsipešusias iš Sandės kasytės, ir priplojo jai prie veido, o Dženė kaipmat prajuko, nes sesuo atrodė kaip visiška beprotė.

– Šita vieta tikrų tikriausiai pati geriausia pasaulyje, – atšovė ji itin rūščiai, beveik neabejodama, kad pavyko ne prasčiau nei mamai, kai supyksta. – Kai suaugsiu, būtinai čia atvažiuosiu ir liksiu gyventi.

– Ir aš, – pritarė Sandė, imdama sesutei už rankos. – Kartu čia gyvensim.

I

Laišką atnešė trečiadienį.

Buvo gegužė ir Londonas iš visų jėgų stengėsi atsikratyti neįtikimai lietingo balandžio žymių. Per visą dangų driekėsi pilki, tarsi ką tik nukirpta avių vilna, debesys, ir turistai norom nenorom turėjo pirkti plastikinius apsiaustus gerokai permokėdami dovanų parduotuvėse, kuriomis aplipusios Temzės krantinės. Iš visko buvo matyti, kad diena niekuo neypatinga; tokios panėši į tuščią puslapį iki kraštų prirašytame sąsiuvinyje.

Tačiau laiškas bylojo, kad šiai dienai lemta būti pažymėtai, kaip atsidūrusiai pačiame neįprastų įvykių sūkuryje.

Holė luktelėjo, kol akys priprato prie tamsos. Žinojo, kad jau vėlu, nes gatvėje automobilių triukšmas buvo aptilęs ir tik atsitiktinis autobusas ar sunkvežimis pravažiuodamas dar suvirpindavo drabužių pakabus spintoje. Šį metą tarp trečios ir penktos valandos popiet kai kas galėtų pavadinti pusiaunakčiu, tokia neabejotina ir neginčijama tamsa pasiglemžia viską paeiliui – miestus, miestelius ir kaimus, smelkiasi pro kiekvieną plyšį ir durų apačią.

Vis dėlto čia Londonas, tamsa niekad nepajėgė užkloti visko. Holė nejudėdama gulėjo atsirėmusi į pagalves ir žiūrėjo, kaip blanki šviesa nuo gatvės žibintų kyščioja pilkšvus pirštus pro užuolaidų tarpą ir slysta antklode mėgindama ją pasiekti. Rupertas miegojo prisiglaudęs greta, tad užkliuvusi už jo geltona dėmė turėjo perlinkti ir išsikreipti. Veidu jis buvo atsisukęs į ją, buvo matyti putnių lūpų apybrėžos, tamsuojantys netvarkingai užkритę ant kaktos plaukai.

Jis pasirodė jos bute tik gerokai po pusiaunakčio – užgulė laukųjų durų skambutį ir sudainavo kažkokią nesąmonę į vidaus telefoną. Vėl pramogavo su bendradarbiais ir išgėrė, bet ji neėmė

į galvą. Tiesą pasakius, net apsidžiaugė, kad jis išblaškė jos mintis – svirduliuodamas užkopė laiptais ir įsisiurbė šlapiu bučiniu netoli lūpų. Parėjusi iš darbo ji išsyk suprato, kad šianakt veikiausiai vargu ar pavyks užmigti.

Jau daugelį metų jai užeidavo nemiga, kamuoti ėmė baigiantis paauglystei, ir ji susigyveno su ja tarsi su kokia būtybe, tarsi su padaru, panėšėjančiu į piktą susikūprinusį nykštuką, – jis sėdi jai ant krūtinės sukryžiuotomis kojomis, grabalioja kūną lediniais pirštais, kol užčiuopia ir sugniaužia širdį. Nemiga kildavo apėmus nerimui, o nuo nemigos nerimas tik stiprėjo – ir tai kančiai nebuvo matyti galo. Iš pat pradžių jai sunkiai sekėsi tos būsenos atsikratyti, ir dabar bjaurusis padaras neabejotinai sugrįžo. Holė pajuto, kaip jėgos ją apleidžia, – netikėtai apsunkusi ir prilipusi prie odos antklodė dusino, kūnas sustingo.

Prasižiojusiam Rupertui ištekejė seilė, ir kaskart jam įkvepiant ir iškvepiant burnos kamputyje jos burbuliukas tai iškildavo, tai subliūkdavo. Holė užuodė išdavikišką metalinį sudusio alkoholio dvoką ir nusuko galvą į šoną, kur ant grindų gulėjo jos rankinė; toji rankinė su laišku viduje.

Laiškas buvo toks svarbus, jo turinys toks netikėtas, kad Holei pasivaideno, tarsi grindlentės po kilimu ima skilinėti ir pačiame Haknio vidury atsiveria smegduobė, įtrauksianti ją su Rupertu į apačioje gurgantį nuotekų vamzdį. Matė išsikišusį kamputį, vos pilkuojantį miegamojo tamsoje, ir prisiminė, kaip neišvaizdžiai iš pradžių atrodė vokas, įsitaisęs tarp sąskaitos už dujas ir skrajutės, siūlančios pigią picą. Buvo, kaip dauguma vokų, su permatomu langeliu kairėje – tokius siunčia bankai ir ligoninės – ir jos vardas su pavarde buvo aiškiai išspausdinti ant vidun įdėto lapo. Į užsienio pašto ženklą ji neatkreipė dėmesio, kol neatplėšė voko.

Jame rastus du laiškus perskaičiusi ir nuotrauką ištyrinėjusi, Holė ilgokai sėdėjo įsmeigus akis į besiplečiančią skylę užtiesale, užmestame ant senos sofos. Užtiesalą ji numezgė pati prieš keletą metų, bet dabar jau senokai nebelaikė rankose virbalų, juo labiau

siuvimo įrankių. Ir šią akimirką jai užėjo nenugalimas noras juos susirasti. Numetė voke rastus popierius ant staliuko ir pradėjo raustis po lova sukištose dėžėse, kol galiausiai rado skylei užtaisyti būtinus reikmenis.

„Dabar visą dėmesį sutelk čia, – įsakė sau. – Dėl laiško išsiaiškinsi paskui.“

Iš pradžių tai gelbėjo. Kai Holei prireikdavo nustumti įkyrias mintis tolyn, ji tapdavo be galo išradinga. Visą vakarą ji įsigudrinusi nusitverdavo tai vienokio, tai kitokio atsitiktinio darbelio, o kai nebeišmanė, ko dar griebtis, prie durų pasirodė Rupertas. Iš anksto mėgaudamasi, kad galės palaimingai prastumti kelias vandas, Holė pasitiko jį kur kas pakiliau nei įprastai, ir sujaudintas Rupertas su didžiausiu džiaugsmu pasidavė jos įkarščiui, nors ir ne taip taktiškai, kaip derėtų. Deja, nusitašęs ir apilsęs draugužis paprastai ilgai netraukdavo ir užmigdavo, tad Holė pagaliau pasijuto lovoje negalinti sudėti bluosto ir graužte graužiama nerimo.

Ji giliai įkvėpė ir užsimerkė, stengdamasi sutelkti mintis į ką nors kita – į bet ką, tačiau atminty išsyk išryškėjo laiško eilutės.

Brangioji Hole,

tu manęs neprisiminsi, bet aš mąstau apie tave kasdien. Buvau ten kaip tik tą dieną, kai gimei...

– Ne, – šūktelėjo ir nuo tyliame kambary nuaidėjusio garso net pati krūptelėjo.

Rupertas sumurmėjo kažką nesuprantama, pasitrynė skruostu į pagalvę ir jo seilių burbuliukai subliūško. Holė užgniauzė kvapą, kad tik jis nepabustų. Užsimanytų išsiaiškinti, kodėl ji nemiega, kodėl skruostai šlapai nuo ašarų, o ji negalėtų jam nieko atsakyti.

Luktelėjo, kol jis vėl ėmė alsuoti lygiai, ir atsargiai ištraukusi ranką iš po antklodės nuo naktinio staliuko pasiėmė mobilųjį telefoną. Buvo be penkiolikos penkios. Palauks iki pusės šešių, tada kelsis ir eis pabėgioti. Taip, pabėgioti, ir taip nubaidys nemigos

nykštuką, tada pajėgs nukreipti mintis kitur. Šitaip sumaniusi šiek tiek atsipūtė, netgi užsimerkė ir pagaliau netikėtai atsėlinęs miegas nusinešė ją į sapnų karalystę.

Sapnas visada prasidėdavo vienodai – nuo baimės. Ji žinojo turinti atidaryti duris ir peržengti slenkstį, bet taip pat suprato, kad jei ji peržengs, ankstesnis įprastas jos gyvenimas baigsis. Jau nepamirš to vaizdo, kuris atsivers už durų, juolab sapnuodama nebegalės liautis ir beatodairiškai žengs vis toliau. Bet vos ji palietė rankeną, baimė ėmė augti – tarsi aitrių nuorūkų krūva peleninėje – ir graužti gerklę, o vaizdas subangavo ir išskydo. Netikėtai prieš ją atsivėrė jūra, o to-lumoje, kur vanduo susilieja su dangum, ryškėjo kažkoks pavidalas...

Praėjo kelios valandos. Holė rymojo prie lango mažytėje sve-tainėje akis išmeigusi į tolumą. Tamsus debesis pamažu slinko grasindamas užkloti šešėliu miesto vidurį. Gegužės saulė veltui bandė įveikti užsispyrusį rūškaną pavasarį, visa aplinkui vis tiek atrodė aptraukta pilkumos. Prakaituotais pirštais ji vėl išlankstė laišką, iki šiol gniaužtą saujoj. Už nugaros iš buto gilumos buvo girdėti, kaip maudydamasis duše Rupertas plėšia savaip iškraipy-tą Springstino dainą. Šiaip jau ji plačiai nusišypsotų, tik ne šįryt.

Jeį dabar skaitai šį laišką, apgailestauju, bet turiu pasakyti, kad manęs jau nebėra...

Holė papurtė galvą. Ji perskaitė laišką nuo pradžios iki galo vieną vienintelį kartą, bet žodžiai, matyt, jau giliai įsišaknijo jos pasąmonėje. Ji užsimerkė, bet vis dar juos matė, žėrinčius tolu-moje, tarsi vaikas būtų išsinešęs šaltąją ugnelę į juodą lapkričio naktį ir užrašęs ja žodžius tamsoje.

Dušo kabinoje liovėsi bėgti vanduo, Rupertas šnypštėsi nosį. Ir lyg tyčia už lango dangus prasivėrė – stiklą ėmė daužyti stambūs lietaus lašai. Ji prispaudė nosį prie lango ir tyliai sekė,

kaip iškvepiamas oras kondensuojasi ir virsta dviem inksto pavidalo pusrutuliais.

– Brangioji! – šūktelėjo Rupertas iš koridoriaus prie miegamojo durų. – Verčiau jau pasikrutink, tuoj aštuonios.

Kodėl ji pasistengė, kad laiškas būtų atsiųstas tik dabar, velnioniškai per vėlai?

– Einu, mielas, – sučiulbėjo ji, įmanė iš kailio išsinerti, kad tik iš balso niekas nieko nepajustų.

Kyštelėjo voka į rankinę, toliau nuo pašalinių akių, skubiai nušlepseno į miegamąjį ir pasiuntė savo vaikinui kuo įtikimesnę šypseną – kokią tik įstengė.

– Ir vėl lyja, – pranešė jam ir nusimetusi chalata siekė siauro sijono.

– Mums reikėtų kur nors ištrūkti, kur daugiau saulės, – atsiliepė Rupertas. Eidamas pro šalį stabtelėjo apkabinti jos per liemenį ir jausmingai spustelėjo. – Vaikiniai vakar vakare pasakojo apie Ibiza, ten klubai turėtų būti labai šaunūs.

– Mmm, – sumykė ji, sprausdamasi į palaidinukę.

Po teisybei, jos galva, nieko negalėtų būti blogiau, nei savaitę šlaistytis po klubus Balearuose, juk jai dvidešimt devyneri, o ne devyniolika.

– Su šituo sijonu atrodo tokia seksuali, – pareiškė jai Rupertas.

Jis tepėsi putomis plaukus – krintančius bangomis, tamsiai geltonus – ir sekė jos atspindį veidrodyje. Holei itin patiko jos daromas poveikis. Net po metų jai tereikėdavo žvilgtelėti, o jis jau plėšdavo nuo jos drabužius. Jūdviejų žvilgsniai susitiko veidrodyje, ir ji nusišypsojo. Kaip jis į ją dabar pažiūrėjo – prisimerkęs, pravėręs burną, tai Holę privertė sunerimti. Ji turėjo jam tokią galią ir jai pačiai tai kėlė jaudulį, bet mintis čia pat atsipalaiduoti ir persiimti tuo, ką dabar jis jautė... Na, tai ją atbaidė.

Rupertas švystelėjo kaklaraištį ant lovos ir žingtelėjo artyn.

– Devintą ryto man pusryčiai su klientu, velniop, – suniurnėjo jis, įsikniaubdamas jai į sprandą.

Viena ranka suėmė jai tamsias garbanas, kita patyrusiu jude-
siu atitraukė užtrauktuką. Holė akimirką sustingo, tada pasuko
galvą jo pabučiuoti ir nuolankiai sudejavo iš malonumo, nes jis
jau lenkė ją ant lovūgalio. Kelios minutės, ir viskas buvo baigta.

– Ak, Viešpatie, man tikrai jau reikia eiti, – pasakė jai sags-
tydamasis.

Atrodė išraudęs ir laimingas ir, kol tvarkėsi švarką, Holė pa-
taisė jam šukuoseną.

– Vakare susitiksim, meilute, – tarė jai ir pradingo.

Butas išsyk nuščiuvo, ir dar keletą minučių Holė nejudėjo,
stengdamasi susikaupti. Ją prablaškę Ruperto karštai rodoma ais-
tra, bet laiškas ir vėl ėmė brautis į mintis, reikalaudamas dėmesio
tarsi nesukalbamas vaikiūkštis.

Lėtai ir nenoriai Holė leidosi jo vedama atgal prie rankinės ir
užčiuopė joje paslėptą voką. Šįsyk nekreipė dėmesio į du laiškus
jame, išsiėmė nuotrauką. Luktelėjo, nes širdis ėmė daužytis.

Nuotraukoje buvo namas. Nedidelis, ketvirtainis, sumūrytas
iš gelsvo akmens, su lenktų molinių čerpių stogu; balkonas ap-
juostas tankiais mediniais pinučiais. Tačiau ne šitas namas kėlė
jai siaubą, o kad jis atrodė visiškai kaip maketas, kadaise pri-
klausęs motinai. Dženė Rait niekada fanatiškai nesilaikė įsikibusi
kokių niekniekių, nebent jie būdavo ištis labai reikalingi, o šito
maketo, šito namelio, ji atkakliai neišmetė iki dienų galo. Dabar
Holė žiūrėjo į gelsvo mūrinuko nuotrauką ir jai atrodė, tarsi jai
vaidentūsi, tarsi matytų šmėklą.

Kelias minutes ji negalėjo atplėšti akių nuo nuotraukos, o
tada supypsėjo jos mobilusis. Rašė Aliana – džiaugsmingai pra-
nešė, kad vėluoja (kaip visada), ir paklausė, ar negalėtų Holė ją
pavaduoti?

Holė subakšnojo jai „taip“ ir suprato, kad ir pati greičiausiai
vėluos, jei nepasijudins. Pasižadėjo imtis laiško atėjus priešpiečių
metui ir ėmė puldinėti tai šen, tai ten, rankiotis daiktų, galop
išlėkė iš buto ir užtrenkė laukujes duris.